

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2586/2020
10.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Ивановић, адвокат из ..., против туженог „НИС“ АД Нови Сад, кога заступа пуномоћник Миодраг Војновић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1262//20 од 17.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1262//20 од 17.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1560/19 од 16.01.2020. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиље је усвојен. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 17.05.2013. године, којим је тужиљи престао радни однос код туженог, као незаконито. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 249.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1262//20 од 17.06.2020. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 87/18) и нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни

битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер другостепени суд није погрешно применио одредбу члана 355. став 4. овог закона, а што је могло бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог. У периоду од 2003. до 2010. године обављала је послове ..., а затим у периоду од 2010. до 2011. године, била је распоређена на пословима Након тога, дана 21.01.2013. године тужила је са туженим закључила Анекс XIII уговора о раду, којим је премештена на послове ..., Служба за Тужени је 20.03.2013. године донео Одлуку о покретању поступка утврђивања вишка запослених услед организационих промена, а 24.04.2013. године и Програм решавања вишка запослених. Изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 14.05.2013. године, укинута су организационе јединице и радна места, а између осталог и Служба за ... у коју је тужила била распоређена Анексом број XIII, због чега јој је тужени дана 24.05.2013. године донео решење о отказу уговора о раду као технолошком вишку. Правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1050/13 од 09.10.2017. године, поништен је као незаконит Анекс XIII уговора о раду од 21.01.2013. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиле, поништили решење о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужилу врати на рад, оцењујући да је то правна последица поништеног анекса уговора о раду правноснажном пресудом, а с обзиром да је вредновање престанка потребе за радом тужиле вршено са становишта послова на које је тужила била незаконито распоређена.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиле.

Према одредби члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 32/13), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Тужени је с позивом на наведену законску одредбу, оспореним решењем тужилу отказао уговор о раду, јер је после извршених организационих промена утврђено да је престала потреба за њеним радом на пословима на којима је распоређена Анексом број XIII. Имајући у виду да је касније правноснажном судском одлуком овај анекс поништен (јер распоређивање тужиле није било у складу са законом), то је неправилно извршено и вредновање престанка потребе за радом тужиле, с обзиром да је вршено са становишта послова на које је незаконито премештена, због чега су правилно нижестепени судови поништили и оспорено решење о отказу уговора о раду.

Супротно наводима ревизије, правилно су судови обавезали туженог да тужилу врати на рад, јер је то нужна правна последица незаконитог престанка радног односа, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду. Без утицаја на другачију одлуку је и навод ревизије да су послови на којима је тужила радила пре незаконитог распоређивања такође укинута организационим променама код туженог, јер та чињеница не може

конвалидирати незаконито понашање туженог као послодавца које је претходило доношењу оспореног решења.

Такође, како законитост анекса уговора о раду који је тужиља закључила са туженим представља претходно питање за одлуку у поступку о законитости решења о отказу уговора о раду, то супротно наводима ревизије, незаконитост наведеног анекса има за последицу поништај решења о отказу уговора о раду.

Са изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**